

EVANĢĒLIJS IKDIENAS DZĪVĒ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rm 8:20–23, Jņ 3:16, 17, Mt 9:36, Ef 2:8–10, 1Jņ 3:16, 17, Atkl 14:6, 7.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo no žēlastības jūs esat pestīti ticībā, un tas nav no jums, tā ir Dieva dāvana. Ne ar darbiem, lai neviens nelielītos. Jo mēs esam Viņa darbs, Kristū Jēzū radīti labiem darbiem, kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu” (Ef 2:8–10).

Tiklīdz mēs sākam runāt par Dieva pavēlēm, prasībām vai norādījumiem, mēs riskējam – vai pat piedzīvojam kārdināšanu – domāt, ka mēs kaut kādā veidā varam nopelnīt vai dot ieguldījumu savā glābšanā vai kā citādi iemantot Dieva labvēlību. Bet Bībele mums atkārtoti saka, ka mēs esam grēcinieki, kas glābti Dieva žēlastībā caur Jēzu un Viņa nāvi pie krusta mūsu labā. Ko gan mēs varētu tai pievienot? Vai, kā ir rakstījusi Elena Vaita: “Ja jūs savāktu visu, kas ir labs un svēts, un jauks cilvēkā un tad pienestu to Dieva eņģeļiem kā savu daļu cilvēka dvēseles glābšanā vai nopelnu, šis plāns tiktu noraidīts kā nodevība.” (“Ticība un darbi”, 24. lpp.)

Līdz ar to arī mūsu žēlastības un līdzjūtības darbus pret tiem, kas ir grūtībās, nevajadzētu uzskatīt par likuma darbiem. Tieši pretēji, pieaugot mūsu izpratnei un glābšanas novērtējumam, mēs, Viņa mīlestības saņēmēji, pārņemam saikni starp Dieva mīlestību un Viņa rūpēm par trūcīgajiem un apspiestajiem. Mēs esam saņēmēji, tāpēc mēs arī dosim. Ja mēs esam redzējuši, kā Dievs mūs mīl, mēs arī redzam, cik ļoti Viņš mīl citus un aicina mūs arī viņus mīlēt.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 7. septembrī.

“Jo tik ļoti Dievs mīlēja...”

Jāņa 3:16 teikts: “Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlēja...” – un oriģinālais grieķu vārds ir “kosmos”, kas nozīmē “pasauli kā radītu, organizētu vienību” (“The SDA Bible Commentary” 5. sēj., 929. lpp.). Šis pants ir par cilvēces glābšanu, bet glābšanas plāns attiecas arī uz visu pārējo radību.

Izlasi Rm 8:20–23. Ko tas mums māca par plašākiem jautājumiem glābšanas plānā?

Protams, vienā ziņā glābšana ir saistīta ar katru no mums mūsu personīgajās attiecībās ar Kungu. Bet tajā ir kaut kas vairāk. Taisnošana patiesībā nav tikai mūsu grēku piedošana. Ideālajā variantā tai vajadzētu būt arī tam, kā, pateicoties Jēzum un Svētā Gara spēkam, Kungs rada Dieva ģimeni, kas priecājas par piedošanu un glābšanas pārliecību, kā arī nes liecību pasaulei ar saviem labajiem darbiem.

Izlasi Jņ 3:16, 17. Kā 17. pants paplašina izpratni par 16. pantu? _____

Mēs zinām, ka Dievs mīl visus cilvēkus. Viņš mīl tos, ko mēs mīlam, un mēs par to priecājamies. Viņš mīl arī tos, ko mēs cenšamies aizsniegt, un mūsu atziņa par šo patiesību bieži ir mūsu motivācija viņus aizsniegt. Bet Viņš mīl arī tos, ar kuriem mēs nejūtamies tik ērti vai pat no kuriem mēs baidāmies. Dievs mīl visus cilvēkus visur, pat tos, kas mums īpaši nepatīk.

Radišana ir viens veids, kā mēs to varam redzēt. Bībele konsekventi norāda uz pasauli ap mums kā uz pierādījumu Dieva labestībai: “Viņš liek Savai saulei uzlēkt pār ļauniem un labiem un liek lietum līt pār taisniem un netaisniem” (Mt 5:45). Pati dzīvība ir dāvana no Dieva, un, lai vai kāda būtu katra cilvēka atsaucība vai attieksme pret Dievu, katrs cilvēks ir šīs dāvanas saņēmējs.

Kā tam, ka mēs atzīstam citus cilvēkus kā Dieva radītus un mīlētus radījumus, vajadzētu mainīt mūsu attieksmi pret viņiem un pret viņu apstākļiem? _____

Līdzjūtība un grēku nožēla

Savstarpēji savijušies glābšanas un lielās cīņas stāsti aicina mūs atzīt patiesību par dzīvi, kas ir pamatā mūsu pasaulei un mums pašiem: mūsu pasaule un mēs ikviens esam krituši, salauzti un grēcīgi. Mūsu pasaule nav tāda, kāda tā tika radīta, un, lai gan mēs vēl joprojām nesam Dieva, kas mūs ir radījis, līdzību, mēs esam daļa no sagrautās pasaules. Grēkam mūsu dzīvē ir tāds pats raksturs kā ļaunumam, kas ir radījis tik daudz sāpju, apspiestības un varmācības visā pasaulē.

Tāpēc tas nav nekas nepareizs, ja mēs jūtam visas pasaules un ap mums esošo cilvēku sāpes, neapmierinātību, ciešanas un traģēdiju. Mēs būtu roboti, ja neizjustu šīs sāpes. Vaimanas Psalmu grāmatā, Jeremijas un citu praviešu ciešanas, Jēzus asaras un līdzjūtība parāda, ka šāda veida reakcija uz pasauli un tajā esošo ļaunumu ir normāla, īpaši tiem, ko šis ļaunums tik bieži ir ievainojis.

Izlasi Mt 9:36, 14:14, Lk 19:41, 42 un Jņ 11:35. Kas katrā no šiem pantiem bija tas, kas radīja Jēzū līdzjūtību? Kā mums var būt maiga sirds pret sāpēm, kas ir ap mums? _____

Mums ir arī jāatceras, ka grēks un ļaunums nav kaut kas “ārpusē” esošs vai kāda cita kritušā stāvokļa rezultāts: “Ja sakām, ka mums nav grēka, tad maldinām paši sevi, un patiesība nav mūsos” (Jņ 1:8). Bībeles praviešu izpratnē grēks bija traģēdija galvenokārt ne tāpēc, ka kāds ir pārkāpis “noteikumus”, bet tāpēc, ka grēks ir sarāvis attiecības starp Dievu un Viņa ļaudīm, un arī tāpēc, ka mūsu grēks ievaino citus cilvēkus. Tas var notikt lielākā vai mazākā mērā, bet tas ir tāds pats ļaunums.

Savtība, mantkāriba, zemiskums, aizspriedumi, ignorēšana un bezrūpīgums ir visas pasaules ļaunuma, netaisnības, nabadzības un apspiestības sakne. Sava grēcīguma atzīšana ir pirmais solis, lai stātos pretī šim ļaunumam, kā arī pirmais solis, lai palīdzētu Dieva mīlestībai ieņemt pareizo vietu mūsu sirdīs: “Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības” (1Jņ 1:9).

Paskaties uz sevi (bet ne pārāk cieši un ne pārāk ilgi). Kādā ziņā tu esi salauzts un esi daļa no lielākas problēmas? Kāda ir vienīgā atbilde un vienīgā vieta, uz ko skatīties? _____

Žēlastība un labi darbi

Izsaki Ef 2:8–10 saviem vārdiem. Ko šie panti mums stāsta par žēlastības un labo darbu saistību? _____

Bībele mums stāsta, ka mēs esam radīti, lai pielūgtu Dievu un kalpotu citiem. Tikai savā iztēlē mēs varam censties saprast, kādi būtu šie darbi bezgrēcīgā vidē.

Nu grēka dēļ mēs pazīstam tikai sagrautu un kritušu pasauli. Mums ir paveicies, ka Dieva žēlastība, kas izteikta un atklāta Jēzus upurī par šīs pasaules grēkiem, mums ir pavērusi ceļu uz piedošanu un dziedināšanu. Tādējādi pat šīs mūsu dzīves salauztajā esībā mūsu dzīve kļūst pilnīgāks Dieva meistardarbs, un Dievs izmanto mūs, lai mēs būtu Viņa partneri, mēģinot dziedināt un atjaunot bojājumus un ievainojumus citu dzīvē (sk. Ef 2:10). “Tiem, kas saņem, ir jādod citiem. No visām pusēm nāk saucieni pēc palīdzības. Dievs aicina cilvēkus priecīgi kalpot saviem līdzcilvēkiem.” (Elena Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana”, 103. lpp.)

Un atkal jāatgādina – mēs nedarām labus darbus (rūpes par trūcīgajiem, apspiesto atvieglošana, izsalkušo pabarošana), lai nopelnītu glābšanu vai statusu Dieva priekšā. Ticībā Kristum mums tiek piešķirts viss, kas mums jebkad būs vajadzīgs. Drīzāk mēs atzīstam, ka esam grēcinieki un grēka upuri, ko mīl Dievs un kas ir Viņa atpirkti. Lai gan mēs vēl joprojām cīnāmies ar mantkārības un savtības kārdināšanām, pašuzpurešanās un Dieva žēlastība piedāvā jauna veida dzīvi un mīlestību, kas mūs pārveidos.

Ja mēs raugāmies uz krustu, mēs redzam lielu un pilnīgu upuri, kas ir pienests par mums, un saprotam, ka mēs tam nevaram pievienot neko no tā, ko tas mums piedāvā Kristū. Bet tas nenozīmē, ka mums nevajadzētu kaut ko darīt, atsaucoties tam, kas mums ir dots Kristū. Tieši pretēji, mums ir jāatsaucas, un vai var būt labāks veids, kā atsaukties mīlestībai, kas mums ir parādīta, ja ne parādot mīlestību citiem?

Izlasi 1Jņ 3:16, 17. Kā šie panti spēcīgā veidā parāda, kādai vajadzētu būt mūsu atbildes reakcijai uz krustu? _____

Mūsu kopīgā cilvēcība

Ar Savu kalpošanu un mācību Jēzus veicināja radikālu iekļaušanu. Visus, kas meklēja Viņa uzmanību ar godīgiem motīviem – vai tā būtu sieviete ar sliktu reputāciju, nodokļu iekasētājs, spītīgais, samarietis, Romas centurions, reliģiskais vadītājs, vai bērns – Viņš uzņēma ar patiesu siltumu un rūpēm. Pirmkristiešu draudzei pārveidošanās procesā bija jāiemācās, ka tas ietvēra arī glābšanas dāvanas piedāvājumu.

Pirmajiem ticīgajiem lēnām saprotot evaņģēlija iekļaujošo raksturu, viņi savai ticībai nepievienoja vienkārši labus darbus kā kaut ko “jauku”, ko darīt. Tie bija pamatā viņu evaņģēlija izpratnei, kā viņi to bija piedzīvojuši Jēzus dzīvē, kalpošanā un nāvē. Cīnoties ar problēmām un jautājumiem, kas radās vispirms vadītājiem personīgi, piemēram, Pāvilam un Pēterim (sk., piemēram, Apd 10:9–20), pēc tam kā draudzes organizācijai Jeruzālemes koncilā (sk. Apd 15), viņi sāka aptvert dramatisko pārmaiņu, kādu šī labā vēsts bija ienesusi viņu izpratnē par Dieva mīlestību un tās iekļaujošo raksturu un kā to vajadzētu izdzīvot to cilvēku dzīvēs, kas sevi sauc par Viņa sekotājiem.

Ko katrs no šiem pantiem māca jums par mūsu kopējo cilvēcisko būtību? Kā katrai idejai vajadzētu ietekmēt mūsu attieksmi pret citiem?

Mal 2:10 _____

Apd 17:26 _____

Rm 3:23 _____

Gal 3:28 _____

Gal 3:28 ir teoloģisks kopsavilkums praktiskajam stāstam, ko Jēzus stāstīja par labo samarieti. Tā vietā, lai strīdētos par to, kam jums ir pienākums kalpot, vienkārši ejam un kalpojam, un varbūt pat jums ir jābūt gataviem, ka jums pakalpos tie, par kuriem mēs nebijām domājuši, ka viņi jums kalpos. Globālās cilvēku ģimenes kopīgais elements tiek aptverts augstākā līmenī lielajā ģimenē, ko kopā saista evaņģēlijs, glābjošā Dieva mīlestība, kas aicina mūs būt kā vienam Viņā: “Jo arī mēs visi esam vienā Garā kristīti par vienu miesu, gan jūdi, gan grieķi, gan vergi, gan brīvie; un mēs visi esam dzirdināti ar vienu Garu” (1kor 12:13).

Mūžīgais evaņģēlijs

Pārveidojošais evaņģēlija aicinājums “katrai tautai, ciltij, valodai un ļaudīm” (Atkl 14:6) ir turpinājis skanēt visā kristiešu vēsturē. Tomēr Atklāsmes grāmata apraksta atjaunotu šīs vēsts – labās vēsts par Jēzu un visu, ko tā ietver, – pasludināšanu laika galā.

Izlasi Atkl 14:6, 7. Kā kopīgā izpratne par evaņģēliju – ko visbiežāk apkopo ar Jņ 3:16 – ir iekļauta eņģeļa īpašajā vēstī 7. pantā? _____

Atkl 14:7 savieno kopā trīs galvenos elementus, ko mēs jau minējām šajā pētījumā par to, kā Dievs risina ļaunuma, nabadzības un apspiestības problēmu visā Bībeles stāstā:

1) Tiesa. Aicinājums uz tiesu – “lai notiek pēc taisnības” – ir atkārtots visu to sauciens, kas visā vēsturē ir bijuši apspiesti. Par laimi, Bībele attēlo Dievu kā tādu, kas dzird nospiesto kļiedzienus. Kā tas ir bieži izteikts Psalmos, piemēram, tie, pret kuriem ir bijusi vērsta netaisnība, uzskata tiesu par labu vēsti.

2) Pielūgsme. Ebreju praviešu raksti bieži vien saista pielūgsmes un labo darbu jautājumus, īpaši salīdzinot to cilvēku pielūgsmi, kas sevi sauc par Dieva ļaudīm, ar nepareizo rīcību, ko viņi ir izdarījuši un turpina darīt. Jes 58. nodaļā, piemēram, Dievs skaidri apliecina, ka pielūgsme, ko Viņš vēlas visvairāk, ir laipnības darbi un rūpes par trūcīgajiem un grūtībās esošajiem (sk. Jes 58:6, 7).

3) Radišana. Kā mēs redzējām, viens no pamatelementiem Dieva aicinājumā uz taisnību ir kopīgā cilvēces ģimene, tas, ka mēs visi esam radīti pēc Viņa tēla un esam Viņa milēti, ka mēs visi esam vērtīgi Viņa acīs un ka nevienu nedrīkst apspiest vai ļaunprātīgi izmantot negodīgai peļņai un kāda cita mantkārības apmierināšanai. Šķiet skaidrs, ka šī gala laika evaņģēlija pasludināšana ir plašs un tālu sniedzošs aicinājums pieņemt glābšanu un atjaunošanu, ko Dievs vēlas dot kritušajai cilvēcei. Tādējādi pat jautājumos par pareizo un nepareizo pielūgsmi un vajāšanām (sk. Atkl 14:8–12) Dievam būs ļaudis, kas stāvēs par patiesību, par Dieva baušļiem un Jēzus ticību pat vislielākā ļaunuma vidū.

Kā mēs varam atrast veidus, kā kalpot tiem, kas ir grūtībās, vienlaikus līdzdalot viņiem gan cerību, gan brīdinājumu, kas ir atrodams triju eņģeļu vēstīs? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļu “Dievs ar mums” (19.–26. lpp.), grāmatā “Kristus dziedinošā kalpošana” nodaļu “Glābti, lai kalpotu” (95.–107. lpp.).

“Dievam ir tiesības uz visu zemi kā uz savu vīna kalnu. Tā pieder Viņam, kaut arī patlaban atrodas uzurpatora rokās. Tā ir Viņa īpašums kā pestīšanas, tā arī radīšanas dēļ. Kristus upuris tika pienests pasaules labā. “Tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu.” (Jāņa 3:16) Ar šo vienu dāvanu cilvēkiem tiek piešķirtas visas pārējās dāvanas. Ik dienas visa pasaule no Dieva saņem svētību. Katrs lietus piliens, katrs saules stars, kas aspīd mūsu nepateicīgo cilvēci, katra lapa, zieds un auglis liecina par Dieva ilgo pacietību un lielo mīlestību.”

“Kristū nav ne jūda, ne grieķa, ne kalpa, nedz svabadā. Viņa dārgajās asinīs visi ir kļuvuši tuvi cits citam. (Sk. Gal. 3:28; Ef. 2:13). Lai arī kādas būtu atšķirības ticības pārliecībā, cilvēces ciešanu saucieni ir jādzird un uz tiem ir jāatbild. [...] Ap mums ir nelaimīgas, kārdināšanām pakļautas dvēseles, kurām vajadzīgi līdzjūtīgi vārdi un palīdzība. Ir atraitnes, kurām nepieciešama iejūtība un atbalsts. Ir bāreņi, kurus Kristus saviem sekotājiem ir licis pieņemt kā Dieva uzticētus. Pārāk bieži kristieši tiem paiet garām, nepievērsdami uzmanību. Tie var būt skrandaini, nekulturāli un visādā ziņā nepievilcīgi; tomēr viņi ir Dieva īpašums. Tie ir atpirkti par augstu cenu un Viņa acīs ir tikpat dārgi kā mēs. Šie cilvēki ir Dieva lielās saimes locekļi, bet kristieši kā Viņa nama pārvaldnieki ir atbildīgi par tiem.” (Elena Vaita “Kristus līdzības”, 386., 387. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Cenšoties darīt labus darbus un palīdzēt citiem, kā mēs varam pretoties kārdināšanai domāt, ka tas mūs kaut kādā veidā padara labākus un piešķir mums nopelnu, ko Dievam vajadzētu atzīt?

2. Vai tava draudze ir kopiena, kurā nav “atšķirību”, bet visi ir viens Kristū? Kā tas var notikt arvien vairāk? Cik iekļaujoša pret citiem ir tava draudze?

3. Kā mēs varam atrast pareizo līdzsvaru starp laba darīšanu tiem, kam ir grūtības, kaut vai tikai tāpēc, ka viņiem ir vajadzības un mēs varam palīdzēt, vienlaikus aizsniedzot viņus ar evaņģēlija patiesību? Kā mēs varam mācīties darīt abus, un kāpēc vienmēr ir labāk darīt abus?

KOPSAVILKUMS:

Dieva mīlestība, kā tā izteikta glābšanas plānā un īstenota Jēzus dzīvē un upurī, dod mums piedošanu, dzīvību un cerību. Kā viņa žēlastības saņēmēji mēs cenšamies līdzdalīt to citiem, nevis lai nopelnītu glābšanu, bet tāpēc, ka tas ir tas, ko darīt mēs esam radīti un pārradīti. Šāds evaņģēlijs pārveido attiecības un vada mūs kalpot, īpaši tiem, kam ir vislielākā vajadzība.